

[Ole Espersen]

betydning i forhold til de menneskelige hensyn, der også bør tages.

Et specielt vanskeligt problem synes jeg er personer af samme køn, der ønsker at leve sammen. Er de af forskellig nationalitet, er det næsten umuligt for dem at komme til at leve sammen på fornuftig vis. Det er klart, at der her også er risiko for misbrug, måske større, men også her må de menneskelige hensyn tillægges ganske stor vægt. Jeg skal ikke bebrejde ministeren, at han ikke har taget udtrykkelig stilling til dette problem i lovforslaget. Det er et problem, der er ganske vanskeligt at løse, men jeg håber, at vi kan finde en løsning.

En anden mangel, den hidtidige lovgivning har lidt af, og som praksis derfor også har lidt af, er vanskeligheden ved at få en egentlig, skal vi sige helt uafhængig vurdering af de fakta, der skal lægges til grund for beslutninger om udvisning, om nægtelse af opholdstilladelse osv. Der er her tale om, at der skal sandsynliggøres en tilknytning i form af attester eller på anden måde, og hvor vurderingen af, om beviset er til stede, om sandsynligheden er til stede, ikke foretages af en domstol. Det er typisk domstolenes opgave at foretage endelige bevisvurderinger, og jeg mener, at der er mange tilfælde, hvor det er utilfredsstillende, at den grundige behandling, domstolene er indstillet på at foretage, har erfaring i at foretage, ikke kan ske i disse menneskelige set meget, meget afgørende situationer. I virkeligheden er en domstolsprøvelse her af i hvert fald mindst lige så stor betydning som det, der foreslås, og som vi kan tiltræde, nemlig at det er domstolene, der træffer afgørelse om udvisning efter straffedomme. Måske er en domstolsprøvelse her i virkeligheden af større betydning, for når en straffedom foreligger, så er facts jo til stede. Det er de ikke altid i disse tilfælde, og derfor håber jeg, at vi, selv om jeg kan se problemerne, kan finde en løsning, som gør, at en øget grad af domstolsprøvelse også i andet end rene straffesager bliver mulig.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg ikke vil bebrejde ministeren, at forslaget er fremsat så overordentlig hurtigt, som det er sket, ja, faktisk før vi havde betænkningen. Det medfører ganske vist, at vi ikke har haft lejlighed til at se, hvordan forskellige andre myndigheder, organisationer, specielt indvandrerorganisationer, vurderer den gældende praksis i

forhold til de lovændringer, man ønsker. Men jeg har forståelse for, at ministeren har været utålmodig. Det har adskillige andre, i hvert fald justitsministre, også været, og folkettinget. Det er ikke en kritik af udvalget, som har gennemført et meget omfattende arbejde inden for et særdeles kompliceret område. Denne hurtige fremsættelse må blot ikke betyde, at de, der har et rimeligt krav på at blive hørt, ikke bliver hørt, og vi må sørge for, at det kan ske under udvalgsbehandlingen.

Hagen Hagensen (KF):

Denne redegørelsesdebat har allerede vist, hvor svært det er at adskille redegørelsen fra det lovforslag, vi om kort tid skal drøfte. Ministeren er fremkommet med sin redegørelse som optakt til det lovforslag, vi har som næste punkt på dagsordenen, og jeg vil først og fremmest sige, at der er grund til at anerkende, at ministeren så hurtigt er kommet med sit lovforslag, efter at der er fremkommet en betænkning, fordi tinget derigennem kan få en vurdering af, hvor man ønsker at gå hen med en ny udlændingelovgivning. Der skal være tid til alt, givetvis, til at høre, til at forsvare og til at få undersøgt forholdene. Det er ingen kritik af dem, der så grundigt har arbejdet med betænkningen, men det har været længe, så der er grund til at anerkende, at ministeren så hurtigt som gør liget kommer til tinget, således at vi kan få forholdene frem til vurdering.

Redegørelsen er en optakt til lovforslaget, og jeg har ikke særlig meget at sige om selve redegørelsen ud over at trække frem, hvad ministeren også gør, at det, man har fokuseret på i den offentlige debat, nok er de individuelle grænsetilfælde, hvor forholdet, som det siges i redegørelsen, beror på en vanskelig afvejning af forskellige hensyn, der med styrke taler i hver sin retning. Der er ikke spor tvivl om, at sådan noget kan give gny i offentligheden, i pressen og på anden måde, hvor man synes, at det kommer til at gå ud over et enkelt menneske, men hvor det ofte vil være en noget ensidig bedømmelse, der kommer frem i den offentlige debat. Derfor er de nok, som det også siges i redegørelsen, mindre egnede som grundlag for en generel og almen drøftelse af praksis og af, hvordan loven skal være fremover.